

ΠΑΛΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΣΕΛΕΠΙΤΣΕΡΗΣ

Ο Βασιλεύς των διακηλώσεων. Η επανάστασις τής Θεσσαλίας και ο Μιχαήλ Στελλάκης. Πώς γίνονται τα άρσενικά..... οδύτερα. Όταν πλημύριζεν η δόξα και η ανδρεία στην Αθήνα. Τσέλιος Πίτσερης η Τσελεπίτσερης. Πώς ο Τσάτσος και ο Βαμβάς θέλανε να πάρουν την Πέλι. Τό ένα τρώει τσαρούχι σύμβολο μιάς πολιτικής περιόδου τής Ελλάδος. Όπου αναφαιίνεται και ο Τρικούπης. Ο καπνοφάντης. Κρισίσι από τα θεωρεία τής Βουλής. Κερδόνι και έληά. Άδοξο τέλος ενός ένδξου ήρωος.

Η μνήμη του Τσελεπίτσερη επέζησε ως σήμερα. Οι παλιότεροι τον ένθυμούνται και τον αναφέρουν ή έφημεριδες σίσι παραμονές των ένλογων και κατά την περιγραφή των συλλαλητηρίων. Άλλά πούδς ήταν, έπί τέλους, αυτός ο Τσελεπίτσερης, που σφράγισε με τό όνομά του, τίς κομματικές διαμάχες μιάς δόκληρης γενεάς ;

Κατά τους βιογράφους του, ή μάλλον τους βιολόγους του, ο Τσελεπίτσερης παρουσίασθη κατά την έποχή του Ρωσοτουρκικού πολέμου, όταν όλη ή Ανατολή είχε άνασταταθεί και μόνον ή Ελλάδα - έπώαζε τά στή της - όπως ειπεν ο Δηληγιάννης έπειτα.

Η έλληνική κίνησις τότε περιορίζετο σέ μερικά έπαναστατικά κινήματα στη Θεσσαλία, τά οποία είχαν κάνει όλον τον κόσμο να τρελλαθή από τον ένθουσιασμό του.

Οι όπλαρχογοί ένθυμούντο σαν ήρωες του 1821, και ή παραμυθός συμπλοκές τής Θεσσαλίας, διεγερμένον από τίς έφημεριδες σαν να ήσαν ή μάχη του Μόρη.

Στην Αθήνα και στον Πειραιά είχαν γεμίσει οι δρόμοι με άντάρτες, με κοντά παντελόνια ή μαφρες φουσανέλλες, κάλτσες και ένα σκούφο με δινέφαλο άπό. Μαζύ με αυτούς και οι φοιτητάι του Πανεπιστημίου, που ήσαν τότε συγκεροτημένοι σέ φάλαγγες στρατιωτικές, με ιδιαιτερή στολή.

Μεταξύ των νέων που ένθουσιαστήκαν ή γραφήσαν στά άνταρικά, ήταν και ο κατόπιν βουλευτής κ.λ.π. Μιχαήλ Στελλάκης. Όταν τελείωνεν ή φασαρία και γύριζαν όσοι άντάρτες επέζησαν από την καταστροφή, έδοξίσθησαν από τον λαό.

Μεταξύ αυτών ήταν και ο Τσελεπίτσερης.

***

Άπό τότε ο Τσελεπίτσερης έγινε μιά ξεχωριστή φυσιογνωμία τής έποχής.

Φαίνεται ότι ήταν Άλβανός την καταγωγήν και τά ελληνικά τά μιλούσε μ' ένα έντελώς δικό του τρόπο. Τόν άριθμό «τρία» τόν πρόφερε «τριό» και από την αιτιατική του ένδικού τών όνομάτων, άφαιρούσε τό «ν» και έκαμε έτσι τό άρσενικό... οδύτερο και σέ έποχή μάλιστα που ή καθαρεύουσα έθροίμρευε.

***

Φαίνεται πός είχε λάβει μέρος σέ πολλές συμπλοκές στη Θεσσαλική επανάστασι και πός ήταν και άρχηγός άνεστάρτητου σώματος. Άν πάρη κανείς τίς έφημεριδες τής έποχής έκείνης θά ίδη, με την μανία τής τότε μεγαλοποιήσεως, ότι ο Τσελεπίτσερης, είχε κάμει θράσι στον ένθρό. Η φήμη του είχε προηγηθεί από την άφιξή του.

Σάν φάνηκε στάς όδους των Αθηνών ψηλός, βεργόλιγνος, με ξανθά άρσενικά μουστάκια, με όλαργουν πάλα στη μέση, με ένα όπλαστάσιο δόκληρο στό σελάχι του, άνεμίζοντας την λευκή του φουστανέλλα και άκολουθούμενος από τά παλληκάρια του, ή ελληνική ψυχή άναγαλλίασε.

Η έφημεριδες κρατούσαν σημείωσι των έργων και ήμερών του όπλαρχογού και ή γνώμη του λαμβανότανε σπουδαιότατα ύπ'όψην.

Όρια έποχή, που οι ποιητάι εύρισκαν τους ήρωάς των στά ονοκπολεία τής Πλάκας και τής πλατείας των Ηρώων !

Όλα τότε ήσαν μεγάλα και όλα ήσανε σπουδαία !...

***

Όταν οι Ρώσοι περάσανε τον Αίμο, έγινε ένα τεράστιο συλλαλητήριο στην Αθήνα, από τό όποιον δέν έμεινε τίποτε άλλο από τό κάθιστο τεράστιου του Μπίλλερ, ό οποίος συνεδύαζε την ιδιότητα του δημοσίου ύπαλλήλου του τελευταίου Πειραιώς και του σατιρικού ποιητού στην Αθήνα.

Τό τεταρτάχο του γιά τό συλλαλητήριο και την... σοβαράν ελληνικήν κίνησιν, γενικώς, ήταν τό έξής :

Οι Έλληνες θελήσαντες να διαβούν τον Αίμον, έπιτροπήν προέστεισαν Τσάτσον, Βαμβάν και Κρέμον.

Οι τρεις αυτοί, ήταν ή όργανωτική έπιτροπή του συλλαλητηρίου.

Ο Μπίλλερ αυτός ειπε ό ποιητάι, που σέ άλλη περίστασι, έγραψε τό άλλημονήτου έπιγράμμα :

Ανιστάσους μή ούσης, έθνασαν άρειμανίως, τους φανούς τής Πρωτεύουσης.

Ο Τσελεπίτσερης τότε ένδνε και έπερνε.

***

Η ήρωική όμως εμφάνισις του Τσελεπίτσερη

έληξε, με την άνοδο στην έξουσία του Τρικούπη.

Η έποικια τότε έπαιυσε. Η άστυνομια του άφήρεσε τά όπλα και οι όπαδοί του διαλύθηκαν. Ο Τσελεπίτσερης, του όποιου τό άληθινό όνομα ήταν Τσέλιος Πίτσερης, βρήκε παρηγοριά στό άθάνατο τής Αθήνας ρετανάτο, που στοιχίσε τότε 40 λεπτά μόνάχα ή όκά.

Έγινεν όμοσ φανατικός άντιτρικουπικός και σέ κάθε αντίθετη διαδήλωσι, προηγίτο, κορυφαίος αυτός, του χορού άγιοπαϊδων, που φώναζαν έναντιον τής φορολογίας του καπνού και έφαιλλαν τό γνωστό τότε έμβατήριο.

Τό κορδόνι έχει φωόντες κι' ο Τρικούπης κάνει τούμπες.

Τό κορδόνι, τό κορδόνι, την έληά την ξερρίζώνει.

Και σέ κάθε στροφή φώναζε δυνατά, με την βραχισμένη του φωνή :

— Κάτω τό Τρικούπη, τό φορομπήτη, τό καπνοφάνη ! Ένεκεν όλων αυτών και άλλων παρομοίων, ο Τσελεπίτσερης, ή Τσέλιος Πίτσερης ή «ήρωικός όπλαρχηγός» ή «Νέος Τουρκοφάγος», πολλές φορές έπισκέπτετο άκουσίως, τά κρατητήρια τής άστυνομίας. Άλλά με όλους τους καταγεγραμμένους, τάς φυλακίσεις και τά βάσανα, ήταν άδάμαστο τό φρόνημά του.

Ήρθεν όμοσ έποχή που ξαναέγλασε σ' αυτόν ή τύχη. Ο Τσελεπίτσερης στην πιο ζωνή αντίδρασι του κατά τό Τρικούπη, έγινε δημοφιλέστατος. Μιά ήμέρα είχε την έμπνευσι να σηκώση ως πολιτικό έμβλημα ένα... παλιοτσάροχου του. Βλέποντάς τό ό φανατισμένος κόσμος έτρεξε πίσω του. Η δέ «Νέα Έφημερίς» έγραψεν άρθρο σχετικό με τό παλιοτσάροχου του Τσελεπίτσερη, έρημνεύοντας την... πολιτική του σημασία. Ο κόσμος πήρε φρόνη, φόντσεσθε τό πράγμα και σέ μιά δόκληρο και τράχι έποχή γιά την Ελλάδα, ένα παληοπάπαστα σύμβολισε μιά δόκληρο πολιτική περίοδο τής χώρας.

Ός και ο Σουρής τό έσπάρτισεν κατόπιν, αναφέρων σέ κάποιον χορό τό Παλιουό, ότι ήσαν

άρχοντες δεινός, τιτλούχι και δέν έλειπεν μονάχα, παρά τό τρώει τσαρούχι.

Σέ λίγο τό παλιοτσάροχου πήρε την ιερότητα τής περισκελίδος τής Φατιάς, μεταξύ του λαού, και τό παρουσίασαν σέ κάθε συγκεντρωσι και σέ κάθε σπουδαία γεγονός, διαρκής δέ σημαιοφόρος του ήταν ο Τσελεπίτσερης.

Ο Τσελεπίτσερης όμοσ δέν περιώριζε την κατά του Τρικούπη άντιπολιτεύσι του μόνον στους δρόμους.

Την έφερε και μέσα στη Βουλή και ή κτηνίσισασα πειά φουστανέλλα τής Μακρυνίτσας, φανότανε συχνά στά θεωρεία τής Βουλής, να δίνη τό σύνθημα των χειροκροτημάτων ή των άποδοκμασιών των ρητόρων.

Τόσον δέ ο Τσελεπίτσερης παραφρονότανε, όποτε οι όπαδοί του του έλεγαν, προσπαθούντες να τον συγκρατήσουν :

— Ήσυχα καπετάνιε γιάτι θά φάς τό φυτίλι τής λάμπας. Αυτές ήταν και ή τελευταίες δόξες του.

Σιγά-σιγά τό κρασί, ό χρόνος και ή φτώχεια, έφθειραν τον καπετάνιο του Θεσσαλικού κινήματος, τον κέρτιωσαν και τον γονάτισαν.

Μιά μέρα βρόέθηκε νεκρός και κανέναν δέν τον έμνημόνευσεν.

— «Σίκ τράναιτ γαλόρια μούνις», όπως λέει κι' ο Βιργίλιος.

Ο Βιβλιοθηκάρης

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΒΗΚΕ ΣΕ ΚΑΛΟ

Ένας φιλάργυρος χωρικός έμαθε τό θάνατο του γιατρού του, εις τον όποιον είχε δανείσει άλλοτε ένα χρηματικό ποσό.

Ο γιατρός, σύμφωνα με τίς πληροφορίες του κόσμου μόνο χρέη είχε άφίσει στους κληρονόμους του. Ο χωρικός, γεμάτος χαρά, ειπε στη γυναικα του, όταν έμαθε τό θάνατο του γιατρού :

— Τι τυχερός σου είναι. Καλά που άρρώσθησθε τον περασμένο μήνα κι' έτσι με έσφλησε ο γιατρός. Διαφορετικά θά έκλαιγα τό-

ρα τά καυμένα τά παραδά και μου !